

**MIE
LEN
TER
VEY
DEN
HÄIRIÖT**

SYYT JA KOOTUT SELITYKSET

"The greatest terror a child can have is that he is not loved, and rejection is the hell he fears. I think everyone in the world to a large or small extent has felt rejection. And with rejection comes anger, and with anger some kind of crime in revenge for the rejection, and with the crime guilt-- and there is the story of mankind."

John Steibeck, Eedensitä itään

**MIELEN-
TERVEYDEN
HÄIRIÖT**

**SYYT JA
KOOTUT SELITYKSET**

Hän Joka Uneksii

The human primate is, without question, the most violent primate on the planet who directs more violence against the female and offspring of its species than by any other primate species on the planet.

James W. Prescott

Ensimmäinen painos
Copyright © Viherhiukkanen Oy 2018
Kannen taitto ja kansikuva: hwhd

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528007098

SISÄLLYS

Vaietut lapsiuhrit	6
Psykologiset puolustusmekanismit	24
Lasinsirpaleet	46
Armon vastaanottaminen	65
Väkivallan ja vihan arvet	74
Läheisyyttä vaille jääneet headbangerit	86
Telaketjut kitisevät	100
Tosiasioiden kieltäminen	108
Sileäposkinen tappaja	121
Raiskaton pyhään sotaan	135
Armolahjat	162
Raatelu on rakkautta	168
Käärme moraalinvartijana	172
Onko täällä kilttejä lapsia?	186
Saastunut lähde	190
Eläköön, eläköön, eläköön	201
Kuritusväkivallan luvattu maa	204
Saatanallinen kaljapurkki	233
Suomalaista lihanjalostusta	240
Kiristetään ja kovennetaan	254
Suomeen on tuotu pahaa	259
Pentujaan pahoinpitelevät emot	264
Rakkaus ratkaisee	275

VAIETUT LAPSIUHRIT

Lapset tarvitsevat heihin sitoutuneita aikuisia, jotka kuulevat heitä ja tukevat heitä eteenpäin. Ja jotka riittävän usein ottavat, syliin, halaavat, pöröttävät hiuksia, peuhaavat: läsnäolo ja kosketus auttavat lapsen psyykkistä kehitystä

Näin sanoi Terveiden ja hyvinvoinnin laitoksen kehittämispäällikkö, lastenpsykiatri Jukka Mäkelä vastaanottaessaan vuonna 2011 Helsingin ensikotiyhdistyksen myöntämän tunnustuspalkinnon lasten ja nuorten hyvinvoinnin puolestapuhujana. Mutta mitä lapsille suomalaisissa kodeissa käytännössä tarjotaan?

Viimeisin maamme valtakunnallinen lapsiuhritutkimus (Poliisiammattikorkeakoulun raportti 110, 2013, kuvio 2) kertoo, että peräti 29 % alle 14-vuotiasta lapsista on joutunut kodin ulkopuolella heidän ikätoveriensa heihin kohdistaman väkivaltarikoksen (väkivallan tai omaisuusrikoksen) uhriksi, kuten esimerkiksi uhkaus, varkaus, vahingonteko, pahoinpitely tai pahoinpitelyn yritys sekä eriasteinen fyysinen ja psyykinen (koulu)kiusaaminen.

Ja pidot sen kun vain paranevat, kun siirrytään lasten omien kotien turvallisten seinien sisäpuolelle, vaikka lapsiuhritutkimus ei pidäkään lasten omien vanhempien lapsiinsa kohdistamaa väkivaltaa lainkaan väkivaltarikoksena. Eikä se muuta asiaa, että väkivallassa ei olisi "tarkoituksellinen" halu satuttaa tai tehdä pahaa lapselle, tee syyntakeettomaksi, sillä vanhemmilla on kuitenkin tarkoitus "opettaa", kasvattaa lasta tavalla, jonka he kuitenkin tietävät vähintään alitajuisesti väkivallaksi, jopa rangaistavaksi väkivallaksi. Esimerkiksi tyrkkiminen, töniminen, ravistelu, rieppottelu, tukistaminen, läpsiminen, läimäyttely, lyöminen, potkiminen, nyrkillä ja esineellä lyöminen, piiskaaminen, sekä selkäsauna eivät ole lapsiuhritutkimuksen mukaan pahoinpitelyä, vaan ainoastaan, joko henkistä tai ruumiillista väkivaltaa, kuten esimerkiksi myös haukkuminen, mitätöinti, esineiden heittäminen, uhkaaminen, kiroilu sekä mykkäkoulu.

Kaiken kukkuraksi lapsiuhritutkimus ei laske huutamista, rähjäämistä, syytelyä, loukkaamista, pelottelua, kyykyttämistä, kyttäystä, kiristystä ja naistenlehtien äideille kasvatusohjeeksi yleisesti suosittelema eristämistä (toiseen huoneeseen sulkemista), saati verbaalista pahoinpitelyä lainkaan edes lieväksi henkiseksi väkivallaksi. Näistä tutkimuksesta poisjätetyistä, nyky-suomessa erittäin suosituista henkisen väkivallan muodoista huolimatta suomalaislapsista on tutkimuksen mukaan 42 %

tai jopa 64 % joutunut isänsä tai äitinsä henkisen tai ruumiillisen väkivallan kohteeksi (tutkimuksen kuvio 7) usein tai joskus. Henkistä väkivaltaa on tutkimuksen mukaan lapsista ennen 14-vuoden ikää kokenut 42 %, lievää väkivaltaa 20 % ja vakavaa väkivaltaa 2 %. Ja syy siihen miksi tutkimus ei kerro väkivallan kohteeksi joutuneiden tarkkaa kokonaislukumäärää, johtuu kysymyspatterin kysymyskohtien ryhmittelystä. Sama lapsi on saattanut esimerkiksi vastata kokeneensa sekä henkiseksi että lieväksi fyysiseksi väkivallaksi luokiteltavia tekoja, joten prosenttiosuuksia eri väkivallan tyypeistä ei voi viivasuoraan laskea yhteen. Aamulehti uutisoi 21.5.2018:

Vanhemmat löivät, syöttivät ja pitivät lastaan vaipoissa vielä kouluikäisinä. Lapin käräjäoikeus tuomitsi 53-vuotiaan miehen ja 52-vuotiaan naisen yhden vuoden ja kuuden kuukauden ehdolliseen vankeuteen kahdesta törkeästä pahoinpitelystä ja törkeästä vapaudenriistosta. Tekojen uhreina olivat pariskunnan kaksi lasta. Teot ajoittuvat vuosille 2001–2011. Vanhempi lapsi oli tekojen alkaessa vain 3-vuotias.

Käräjäoikeus tuomitsi pariskunnan siitä, että he olivat tehneet lapsilleen ruumiillista väkivaltaa tai vahingoittaneet muuten lastensa terveyttä. Vuonna 1998 syntynyttä lasta pariskunta oli muun muassa tukistanut, lyönyt kasvoihin tai muualle vartaloon, jättänyt hänet ulos talosta ja pakottanut seisomaan rangaistukseksi eteisessä.

Lisäksi vanhemmat pitivät molempia lapsiaan nälässä, rajoittivat heidän liikkumistaan kotona lapsiportilla ja pitämällä nuorempaa, vuonna 2001 syntynyttä lasta pinnasängyssä, rajoittivat lastensa pääsyn kouluun ilman syytä ja rajoittivat voimakkaasti lasten yhteydenpitoa sukulaisiin, naapureihin ja ystäviin.

Vanhemmat myös syöttivät lapsiaan, vaikka se ei lasten ikätasoon enää kuulunut. Seurauksena vuonna 2001 syntynyt lapsi ei osannut pureskella ruokaa aloittaessaan koulun. Lapsilla myös pidettiin vaippaa, vaikka he aloittivat koulun. Vanhemmat myös laiminlöivät nuoremman lapsen terveydenhuollon ja tarvittavien apuvälineiden hankinnan.

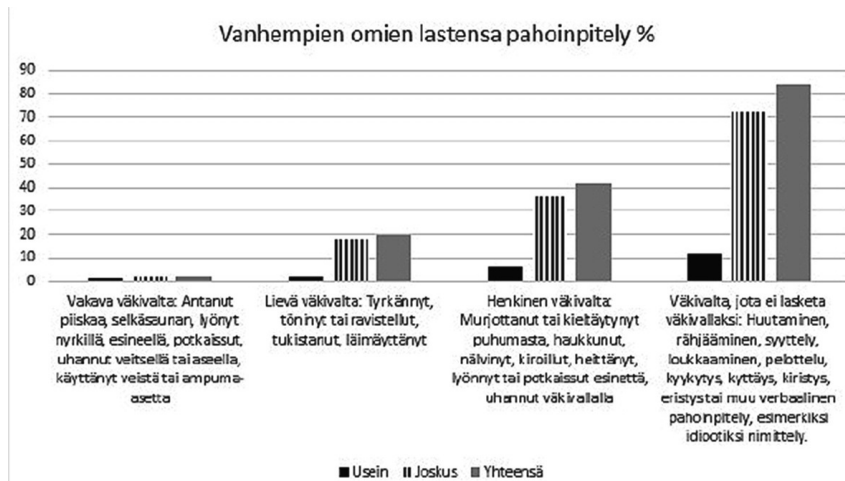
Kun Suomessa elää kaikkiaan noin 890 000 alle 14-vuotiasta lasta, niin prosenttiluku 64 tarkoittaa selkokielellä numeerisesti ilmaistuna, että elämänsä ensimmäisten 14 elinvuoden aikana maamme lapsista jopa noin 570 000 (viisisataaseitsemänkymmentätuhatta) lasta on vanhempien toimesta pahoinpidelty fyysisesti tai haavoitettu psyykkisesti! Ja jos vanhempiensa haavoittamien lasten lukumäärään lisätään ensinnäkin vaikkapa

huutamisen, mitätöinnin ja naistenlehtien äideille kasvatusohjeeksi yleisesti suositteleman eristämisen (toiseen huoneeseen sulkemisen) ja kiristämisen (et pelaa, ellet), sekä verbaalisen pahoinpitelyn (idiootti, tyhmä) kohteeksi joutuneet lapset, saamme vanhempien pahoinpitelemien alle 14-vuotiaiden lasten määräksi helposti lähes 90 % maamme kaikista lapsista.

Ja jos koko lapsiin kohdistuva vanhempien edellä luetellut henkisen ja ruumiillisen väkivallan muodot kuorrutetaan tunnekyllmyydellä, välinpitämättömyydellä eli henkisellä heitteillejätöllä, laiminlyönneillä, jalkapantaa muistuttavalla ylenpalttisella holhoamisella ja/tai lapselle rajoja määrittelemättömällä tai ylineuvottelevalla kasvatuksella, niin pahoinpideltyjen lasten määrä on varmasti reilusti yli 90 %.

Silti vanhempiensa "ei tarkoituksellisesti" kasvatuksen nimissä pahoinpitelemien lasten listalta puuttuvat yhä "henkisen pedofilian uhrit" eli lapset, joiden luonnollinen seksuaalisuus on tukahdutettu häpeällä ja pelolla sekä mielikuvilla seksuaalisuuden likaisuudesta. Ja vaikka poliisiammattikorkeakoulun lapsiuhritutkimus on itseilmoitukseen perustuva kyselytutkimus, niin silti osa kyselyyn vastaajista vielä vaikenee kokemastaan muun muassa tuntemansa häpeän tai mieltä kalvavan pelon vuoksi.

Oheinen lasten pahoinpitelyn prosentteina kertova diagrammi on lapsiuhritutkimusraportin kuvan 4 mukainen, mutta kaavion oikeaan reunaan on laittimaiseksi lisätty kyseisen tutkimuksen kokonaan poisjättämä lapsiin kohdistettu väkivalta (palkit: "Väkivalta, jota ei lasketa väkivallaksi"). Oikean laidan palkit siis kuvaavat vanhempien alle 14-vuotiaisiin lapsiin kohdistamaa väkivaltaa, jota yhteiskuntamme viranomaiset eivät halua edes

käsitellä väkivaltana ja siksi tuo tieto oli ilmeisesti alun perinkin poisjätetty tutkittavasta aineistosta, vaikka esimerkiksi huutamisen on todettu jättävän lapsen jopa syvemmän "muistijäljen" kuin lyömisen. Ja yleisimmästä väkivallan esiintymistä kuvaavasta, oikealle lisätyistä pylväistä, puuttuvat kaiken hyvän lisäksi vielä sellaiset juuri edellä mainitut vanhempien lapsiinsa kohdistamat väkivallan muodot kuten **tunnekylläisyys, välinpitämättömyys, henkinen heitteillejätto, laiminlyönti, ylenpalttinen holhous ja rajoja määrittelemätön tai ylineuvotteleva kasvatustyyli sekä kaikki "henkisen pedofilian" uhrin**.

Pylväsdiagrammin lähes 90 % lähestyvä luku on siis vain alakanttiin tehty hyvin, hyvin varovainen ARVIO maassamme vanhempien toimesta pahoinpidellyistä lapsista, sillä ei kai kukaan tosissaan kuvittele, että lapsen haukkuminen, nälviminen tai uhkailu olisi vanhempien keskuudessa kovinkaan paljon yleisempää, kuin huutaminen, kyttäys tai kiristys – päinvastoin! Ja on muistettava, että **lapsiuhritutkimuksessa näkyy vain lasten itsensä muistama väkivalta, ei varhaislapsuudessa tai sikiöaikana tapahtunut väkivalta. Esimerkiksi äidin raskausaikana harjoittama kemiallinen väkivalta, joka on saattanut aiheuttaa yhdessä lapseen kahden ensimmäisen elinvuoden aikana kohdistuneen väkivallan kera vakavia, jopa pysyviä aivovaurioita.**

Kun kysyin tutkimuksen yhdeltä tekijältä, tutkija Monica Fagerlundilta Poliisiammattikorkeakoulusta, miksi tutkimus ei pidä vanhempien lapsiin kohdistamaa fyysistä pahoinpitelyä väkivaltana ja puutu yleisimpiin vanhempien lapsiensa kasvatuksessa käyttämän väkivallan muotoihin, huutamiseen, uhkailuun, mitätointiin, kiristykseen ja eristämiseen ja vielä sen lisäksi jättää erottelematta toisistaan lasten kokeman fyysisen ja psyykkisen väkivallan, eikä erottele lainkaan lasten kokemaa väkivaltaa, kuten fyysisen aistillisen nautinnon, läheisyyden, kosketuksen, leikin, hellyyden ja rakastavan huolenpidon puutetta – tunnekylläisyyttä, ja lapseen istutettua seksuaalinen häpeän ja alastomuuden pelkoa, sellaisesta väkivallasta, joka ei ole kokopäiväistä ja jatkuvaa – kaiken kattavaa, niin Monica Fagerlund vastasi sähköpostilla 29.11.2018:

Lapsiuhritutkimuksen, sellaisena kun se toteutettiin vuonna 2013–2014, taustalla on useita erilaisia väkivaltakokemusten mittareita. Niitä on kuvattu 2014 julkaistussa raportissa ja osin tarkemmin edeltäneessä 2008 vuoden vastaavassa raportissa. Väkivaltaa voidaan tutkimuksessa lähestyä useista viittekehyksistä käsin, jotka eivät ole toisensa poissulkevia. Vastavia kysymyksiä on käytetty myös muissa maissa selvitettyä lasten ja

nuorten väkivaltakokemuksia, ja nämä myös näihin liittyvät lähteet on mainittu lapsiuhritutkimuksen raportissa.

Fagerlundin ympäripyöreästä vastauksesta käy ilmi, että Monica ei ymmärtänyt edes kysymyksen sisältöä. Eli utelemiani seikkoja ei ole tutkittu, koska tutkimuksessa on käytetty sellaisia viitekehyksiä, jotka eivät ole toisensa poissulkevia, ja joita ”on käytetty myös muissa maissa”, mutta hän ei vastaa, miksi pois on jätetty kokonaan toisensa poissulkevat, muualla käytämättömät kysymykset, joilla tutkimuksesta puuttuvia aiheita olisi voinut ylipäättään lähestyä? Olisiko niin, että Poliisiammattikorkeakoulussa ei osata tehdä häveliäisyssyistä edes omia kysymyksiä, jolloin tutkimuksen tulokset eivät olisi muuttuneet totuuden irvikuvaksi? Lapsiuhritutkimuksen mukaanhan, jos ikätoveri lyö lapsesi silmän mustaksi, se on pahoinpitelyrikos, mutta jos vanhempana teet saman, et syyllisty pahoinpitelyrikokseen, ainoastaan väkivaltaan, johon useimpien mielenterveyden ammattilaisten mukaan ei saa hienotunteisuussyistä puuttua, koska se syyllistää vanhempia, eivätkä vanhemmat kaipaa syyllistämistä!

Lapsiuhritutkimus kertoo myös, että lasten kokema henkinen ja ruumiillinen väkivalta lisääntyy huomattavasti ikävuosien 12 - 14 välillä lasten saapuessa murrosikään ja että 14 vuotiaista nuorista 57 % on nähnyt kotonaan ja 19 % julkisella paikalla johonkin perheenjäsenen kohdistunutta väkivaltaa! Tämä kertoo vanhempien kyvyttömyydestä käsitellä aikuistuvan lapsensa itsenäisyyspyrkimyksiä ja vanhemmista riippumattoman oman tahdon ilmenemistä.

Raportista löytyy myös hätkähdyttävä tieto, että maamme **alle 14-vuotiaista tytöistä 7 % (noin 6 000 tyttölasta) ja pojista 2 % (noin 1 800 poikalasta) on** henkisen ja ruumiillisen väkivallan ohella **hyväksikäyttöksi luettavia seksuaalikokemuksia (itsensä paljastelua, koskettelua ja yhdyntöjä) aikuisen kanssa!** Raportti ei puutu lainkaan erittäin rumaa jälkeä lapsen mieleen jättävään ”henkiseen pedofiliaan”, jossa lapsen luonnollinen seksuaalisuus pirstotaan lian ja pelonsekaisella häpeällä. Lapsi opetetaan häpeämään alastomuutta, omaa kehoaan ja sukupuolieliimiään ja niihin liittyvää likaisuutta sekä lasta rangaistaan esimerkiksi omien genitaalialueidensa koskettelusta.

Raportti paljastaa myös sen, että varsinkin vanhempien lapsiinsa kohdistama fyysinen väkivalta on vähentynyt voimakkaasti aiempien, vuosina 1998 ja 2008 tehtyjen lapsiuhritutkimusten ajoilta. Tämä väkivallan väheneminen ei välttämättä kerro käytettyjen kasvatusmenetelmien tervehtymisestä, vaan henkinen ja ruumiillinen väkivalta on varmasti ”korvattu” uusavuttomuudella, tunnekylmyydellä, välinpitämättömyydellä, laiminlyönneillä,

ylenpalttisella holhoamisella ja/tai lapselle rajoja määrittelemättömällä kasvatuksella. Jo aiemmin mainitut eristys, nälvintä, mitätöinti, kiristys ja huutaminen kasvatukseen ovat varmasti syrjäyttäneet esimerkiksi tukistamista.

Se, kuinka vähättelevästi maassamme suhtaudutaan näkymättömään henkiseen väkivaltaan, tulee ilmi siitä, että Valtakunnallinen lapsiuhritus ei herättänyt lainkaan intohimoja verbaalisen väkivallan osalta, vaan esimerkiksi Iltalehtikin kiinnitti huomion ainoastaan fyysiseen väkivaltaan otsikoimalla 29.4.2018

*Tilastot paljastavat karun totuuden: **vanhemmat käyvät käsiksi joka viidennen lapseen***

Vaikka henkinen väkivalta oli ollut 2–3 kertaa yleisempää. Ylekin uutisoi 9.4.2014:

Lasten ruumiillinen kuritus kiellettiin 30 vuotta sitten – vielä joka neljäs tukistaa. Lasten fyysisen ja alistavan kurittamisen kieltävä laki tuli voimaan vuonna 1984, mutta asenteet ja käytännöt perheissä ovat laahanneet perässä. Kasvatusasiantuntijat eivät halua syyllistää vanhempia, vaikka esimerkiksi tukistaminen on yhä arkipäivää

*Sen sijaan **väkivallalla uhkaileminen ei ole vähentynyt viime vuosina lainkaan**. Uhkailua käyttää kasvatukseen ainakin yksi kymmenestä vanhemmasta.*

Sen sijaan uutinen "Keskustan ministerit kieltäisivät energiajuomien myymisen alle 15-vuotiaille – "Myyntikielto kirjattava seuraavaan hallitusohjelmaan" (esim. Satakunnan Kansan 19.12.2018) saa aikaan huomattavasti raflaavampia uutisotsikoita ja Iltapäivälehtien irtonumeromyyntiä, kuin vanhempien harjoittama lastensa laajamittainen ja jokapäiväinen pahoinpitely.

Verbaalinen pahoinpitelyhän on aina ollut vanhempien vakiovaruste lasta kasvatettaessa. Eikä myöskään unohtaa sovi yhteiskunnan varallisuuden kasvaessa lapsien yleistynyttä kasvatusta, ongelmien lakaisemista maton alle, läheisyyden, leikin ja luottamuksen tunteiden sijaan materian muodossa "pumpulissa" kasvattamisella tai annetuilla lahjuksilla, "vastikkeetomalla" yltykyläisyydellä sekä lasten ylisuojelua – lasten invalidisointia. "Mielen Ihmeet" verkkosivusto (mielenihmeet.fi/psykologia/) kertoo välinpitämättömyyden seurauksista seuraavaa:

Välinpitämättömyys ja laiminlyönti aiheuttavat lapselle syvää kärsimystä. Ne jättävät äärimmäisen syviä haavoja, joiden parantuminen ei ole helppoa.

Välinpitämättömyys on todennäköisesti yksi persoonallisuutesi piirteistä, mikäli sinua ei ole huomioitu tarpeeksi lapsena. Se on tavalla tai toisella vastaus piittaamattomuudelle. Lapsuudessa tämä johtaa hylkäämisen ja arvottomuuden tunteisiin. Välinpitämättömyyttä lapsuudessaan kokeneet ihmiset tuntevat usein jonkin puuttuvan. Elämässä oli paikka läheisille, jotka eivät koskaan täyttäneet sitä. Niinpä heillä on reikä sydämessään.

Selkeiden rajojen puuttuminen taas saa lapset virheellisesti uskomaan, että heillä on oikeus tehdä ihan mitä tahansa, mitä he haluavat ja aina kun he haluavat. Ja jos lasten vanhempansa antavat periksi aina kun lapset sitä pyytävät, niin tämä käytös vain rappeuttaa pienokaiset olemaan kykenemättömiä hallitsemaan omaa käytöstään. Jo pienet lapset oppivat hyvin nopeasti, että lopulta kaikki on sallittua, jotta he saisivat haluamansa. Heidän täytyy vain vaatia hieman pidempään ja kovemmin, sekä – useammin. Ja lasta invalidisoivien perheiden menetelmätapoja kuvataan samoilla verkkosivuilla (mielenihmeet.fi/psykologia/page/13/) seuraavasti:

Invalidisoiva perhe on sellainen, joka estää tai hidastaa perheenjäsenen henkilökohtaista kehitystä. Se toteuttaa mekanismeja, jotka saavat aikaan epävarmuutta. Se sabotoi jokaisen perheenjäsenen itseluottamuksen siitä mitä jokainen pystyy tekemään ja tämän seurauksena se saa aikaan kyvyttömyyden tunnetta, joka estää henkilökohtaista kehitystä.

Invalidisoivan perheen tapauksessa oppimamme käyttäytymismallit ovat väärinä. Opimme elämään elämämme täynnä ahdistusta ja syyllisyydentunnetta. Tällaiset perheet mitätöivät jäsenensä niin monella eri tavalla.

Yksi invalidisoivan perheen yleisimmistä mekanismeista on ylisuojelu. Ylisuojelu perustuu ajatukseen siitä, että maailma on täynnä vaaroja. Vanhemmat perustelevat tätä äärimmäistä ehkäisyä ja suojelemista keinoilla, joita on käytettävä välttääksemme joutumasta näiden uhkien uhriksi. Tämän vanhemmuustyylin takana piilee ahdistus, riippuvuus ja alhainen itse-tunto. Ahdistus saa aikaan mielikuvituksellisia pelkoja ja syyllisyyttä.

Ja sivulla mielenihmeet.fi/psykologia/page/19/ kerrotaan pumpulissa kasvatuksesta:

Moderni kasvatusta asettaa lapset pakkopaitaan. Moderni kasvatusta yrittää liian usein muotoilla onnellisia, vaikuttavia lapsia, joille ei voida tuottaa

pettymystä. Heidän on oltava täydellisiä tai ainakin yrittää olla (tai sitten lapsella on melkein kaikkea ja liikaa, oikeastaan enemmänkin, ”aivan kaikkea” mitä he ikinä pyytävät tai osaavat toivoa).

Jotkut vanhemmat puuttuvat tarkoituksella lastensa elämään niin, että he eivät tee virheitä. Tuloksena on että lapset turhautuvat, koska vanhemmat ottavat pois heidän oikeutensa tehdä virheitä. He ottavat pois mahdollisuuden oppia. Tällaisilla vanhemmilla on seuraavat ominaisuudet:

- He järjestävät lastensa elämän viimeistä yksityiskohtaa myöten. Ei ole hoitamattomia asioita, sillä he kontrolloivat täysin lastensa aikataulua.

- Vanhemmat aliarvioivat unelmia joita lapsella on. Vanhemmat sanovat aina viimeisen sanan.

- Vanhemmat siirtävät arvonsa opin muodossa. He ovat käytännössä ”opettajia”. Lapsilla ei ole ajatuksen, pohdiskelun tai harkinnan vapautta. Tällaisesta yrityksestä rangaistaan tai se jätetään huomiotta.

- Vanhempi tarjoaa kaikenlaisia opettavaisia leluja ja toimintoja, joiden hän katsoo olevan hyödyllisiä lapselle. Hän ei kuitenkaan yleensä ajattele lapsen nautintoa, vaan vain tämän kykyjen edistämistä. Jopa niin, että lapsi ei saa kommentoida tätä käyttäytymistä. Lasten mielipidettä ei lasketa, vaan vain vanhemman.

- He uskovat että lapset ovat velkaa vanhemmilleen. Siksi he ajattelevat että heillä on oikeus manipuloida lapsiaan. Näin tapahtuu jopa aikuisten lasten kanssa.

- He suojaavat ja eristävät lapsensa todellisesta maailmasta. Ylisuojelevat vanhemmat näkevät lapsensa korkea-arvoisena omaisuutena. He eivät tarjoa lapsillensa asianmukaisia työkaluja kehitykseen näiden mieltymysten mukaan.

Jos yrität kovasti olla kontrolloimatta lapsiasi, saatat päätyä työntämään heidät kauemmas. Ja kyllä, he kaatuvat tuhat kertaa kun he oppivat kävelemään. Mutta on parempi kaatuilla kun he ovat nuoria ja kuin kumista tehtyjä, kuin myöhemmin elämässä.

Mutta, jos! Valtakunnallinen lapsiuhritutkimus kertoo kaltoin kohdeltujen lasten määräksi 64 % kaikista alle 14-vuotiasista nuorista. Määrästä on kuitenkin siis jätetty pois kaltoinkohtelun kaikkein yleisimpien ja suosituimpien kasvatusten menetelmien (eristys, uhkailu, kiristys, laiminlyönti, henkinen heitteillejätto ja rajoja määrittelemätön tai ylineuvotteleva kasvatustyyli) kohteeksi joutuneet lapset. Samaa aikaan Ensi- ja turvakotien liitto ilmoittaa verkkosivuillaan, että **"joka kymmenennellä Suomessa syntyneellä vauvalla on riski tulla kaltoin kohdelluksi"** (docplayer.fi/7085509-Ensi-ja-tur-

vakotien-liitto-vauvaperheiden-kanssa-toimiville-tunnista-vauvan-ha-ta-vauvan-kaltoinkohtelun-tunnistaminen-ja-siihen-puuttuminen.html).

Kun Suomessa syntyy vuosittain vähän alle 60 000 vauvaa, niin tämä tarkoittaa sitä, että tutkimuksen mukaan noin 6 000 vauvalla on riski joutua vuosittain kaltoinkohtelun eli pahoinpitelyn kohteeksi jo alle 1-vuoden ikäisenä. Luvussa on mukana 1) Fyysinen pahoinpitely (vauvan satuttaminen esimerkiksi hakkaamalla, ravistelemalla, tukistamalla, sitomalla, nipistelemällä, vääntämällä vauvan käsiä tai jalkoja tai heittämällä vauva vasten alustaa), 2) Psykkinen pahoinpitely (vauvan aktiivinen uhkailu, pelottelu, nimittely, haukkuminen, vauvalle huutaminen tai hänen hädälleen nauraminen), 3) Vauvan seksuaalinen hyväksikäyttö (vauvan seksuaalinen koskettelu, sukuelinten stimulointi, sukupuoliyhteys ja vauvan kuvaaminen epäsiivoksi julkaisuihin sekä 4) Kemiallinen pahoinpitely (esimerkiksi huumeiden, alkoholin tai sellaisten lääkkeiden antaminen vauvalle, joita vauva ei tarvitse)

Eikä tässä luvussa ole mukana vauvan sikiöaikaista pahoinpitelyä eli esimerkiksi äidin veronkierron välityksellä lapselle suorittamaa kemiallista pahoinpitelyä tai heti syntymän jälkeen aloitettua seksuaalisuuden tai alastomuuden häpeän juurruttamista lapsen mieleen. Sivusto toteaa vain:

Vanhemmat voivat kohdella kaltoin jo kohdussa kasvavaa vauvaa. Osa äideistä kokee negatiivisia tunteita syntymätöntä vauvaansa kohtaan ja halua satuttaa ja rangaista kohdussa olevaa vauvaa esimerkiksi lyömällä vatsaansa. Vauva on vaarassa myös, kun äiti käyttää päihteitä tai perheessä on väkivaltaa.

Entä miten Ensi- ja turvakotien liitto on vuonna 2008 tekemällään puhe-linkyselyllä päätenyt siihen, että vuositasolla 6 000 vauvalla on riski tulla pahoinpidellyksi? Entä miksi 10 % lapsista on vaarassa joutua vanhempien pahoinpitelemäksi mutta alle 14-vuotiasta jo yli 90 % on vanhempien toimesta pahoinpidelty?

Tiedottaja Mikko Savelainen Ensi- ja turvakotien liitosta sanoi (Yle 30.10.2008), että vauvojen pahoinpitelyn yleisyydestä on lähes mahdotonta saada tarkkaa tietoa, sillä suurin osa tapauksista jää kodin seinien sisäpuolelle. Väkivallan tunnistaminen on vaikeaa myös sairaaloissa. Alle 4-vuotiaille lapsille sattuu Suomessa vuosittain noin 2 000 tapaturmaa. Kukaan ei tiedä, kuinka moni näistä tapauksista on oikeasti väkivallan seurausta, Savelainen kertoi. Ensi- ja turvakotien liitto painottaa, että sairaalahoitoa tarvitsevat vauvat ovat vain jäävuoren huippu. Ensi ja Turvakotien liiton Vaativan vauvatyön asiantuntija Tarja Henttonen kertoo kysyttäessä:

Vauvoihin kohdistuva väkivalta jää helposti kodin seinien sisäpuolelle, koska useimmiten kaltoinkohtelija on vanhempi itse. Taustalla on moninaiset syyt, ei tarkoituksellinen halu satuttaa tai tehdä pahaa. Syytä voivat olla mm. vanhemman omat lapsuuden ja hoivatuksi tulemisen kokemukset, vaille jäämiset, traumaattiset kokemukset, mielenterveyden ongelmat, elämäntilanteeseen liittyvät kriisit, päihteiden käyttö, nuori ikä, uupumus, tuen puute, negatiiviset mielikuvat vauvasta, vauvan keskosuus, kaksoset, vauvan sairaudet, vammaisuus ja/tai vauvan itkuisuus.

Kun kysyn, että eikö nämä Tarjan luettelemat "moninaiset syyt" olekin kaikki vanhempien oman lapsuudessa tapahtuneen pahoinpitelyn seurauksia, niin Tarja vastaa myöntävästi. Mutta Tarjakaan ei osaa vastata miksi kaltoin kohdeltujen lasten lukumäärä räjähtää pilviin pian 1 ikävuoden jälkeen, kun lapsi oppii puhumaan? Olisiko niin, että yhteiskuntamme ei kykene tunnistamaan lainkaan lasten vanhempien henkistä hätää siksi, että väkivalta on keskuudessamme niin kroonista ja syvään iskostunutta?

Ja koska suomalaiset on tehokkaasti aivopesty uskomaan, että Suomi on maailman paras maa, niin usko Suomen paremmuuteen on kansalaisten keskuudessa niin vahva, että kaikki Suomeen kohdistuva kritiikki yritetään kumota mediassa tai sitä ei oteta lainkaan kuuleviin korviin. Esimerkiksi maamme mielenterveysongelmia, seksuaalista häirintää, parisuhdeväkivaltaa sekä lasten pahoinpitelyjä koskevat uutisoinnit antavat toistuvasti ymmärtää, että esimerkiksi lasten mielenterveysongelmissa kysymys on vain häviävän pientä, oikeastaan mitätöntä, muutenkin epäsosiaalista väkijoukkoa, ihmisroskaa, koskeva paikallinen, lähinnä maamme julkisuuskuva haittaava ikävä, mutta pikkiriikkinen tahra sinivalkoisella tapetilla.

Tämä vaikeneminen johtuu viranomaisten ja median perheväkivaltaa ja kansalaisten pahoinvointia kohtaan tuntemasta vähättelevästä asenteesta, vaikka yleensäkin väkivalta- ja onnettomuus uutiset ovat mediaseksikkäitä aiheita – ne myyvät. Olisikohan vaikenemisen ja vähättelyn syynä asioita käsittelevien henkilökohtaiset omat piilotajunnassa risteilevät lapsuuden aikaiset kokemukset ja oma omatunto?

Julkaistuissa raporteissa ja selvityksissä "väkivallan uhrit" ilmaistaankin aina pienimmällä mahdollisella numeroarvolla, useimmiten prosentti- tai murtolukuina, kuten viimeksi Tasa-arvo barometrissa 2017 tai ovelasti graafisesti kuutioina, diagrammeina, kuten Terveiden ja Hyvinvoinninlaitos tai symboleina, kuten Suomen Mielenterveysseura tekevät. Näiden eriaistisen "väkivallan uhrien" numeerista lukumäärää ei koskaan missään yhteydessä mainitakaan, ei vaikka kuinka yrität lähestyä mediaa mielipidekirjoituksin. Ensinnäkin näin menetellen vältytään kohtaamasta silmästä silmään ongel-

man koko järkyttävää mittakaavaa ja toiseksi, säästetään väkijoukot suurilta numerosarjoilta, jotka saattavat olla lukijalle ja kuulijalle, jopa uutisen tekijälle, liian vaikeita käsitettäväksi, ylimalkaan jopa hahmotettaviksi. Näin mahdollisimman yksinkertaisesti kuvattuna sadoistatuhansista, jopa yksittäisistä miljoonista tulee pelkkinä prosenttilukuina päässä laskutaidottomille PISA menestyjillemme niin mitättömän pieniä lukuja, että niistä kannattaa mölyt pitää omassa mahassaan maailman onnellisimman kansan keskuudessa. Nämä maamme lasten onnettomuuden ja henkilökohtaisen hädän määrästä konkreettisesti kertovat käsittämättömän suuret kokonaisluvut eivät olisikaan edes soveliaita lottovoittajien maan lasten ja nuorison silmille!

Mutta jos tiedotusvälineet ja viranomaiset, poliitikoista puhumattakaan, vaikeenevat ongelmien laajuudesta, niin ainakin mustelmat ja raapeumat, turvotuskin, kielivät lapsen iholla lahjomatta ja koruttomasti yhteiskunnassa epidemian lailla riehuvasta fyysisestä väkivallasta. Mutta mistä lasten ja nuorten mielenhäiriöt johtuvat? Helsingin Sanomat uutisoi 4.4.2018, että "Jokin on vialla, kun pikkulapset pahoinpitelevät aikuisia ja toisiaan – väkivalta on arkea yhä useammassa päiväkodissa, eikä syytä tarvitse asiantuntijan mukaan hakea kaukaa". Uutisessa valitellaan kuin anteeksi pyydellen, että:

Pienten lasten aggressiivisuus johtuu siitä, että kyky säädellä omaa käytöstä ei ole vielä kehittynyt.

Hyvässä ohjauksessa lapset oppivat säätlemään omia reaktioitaan. He ymmärtävät, että tarvetta taistelemaan ja pakenemiseen ei ole.

Tämä käsitys, että lasten aggressiivisuus johtuu siitä, "että kyky säädellä omaa käytöstä ei ole vielä kehittynyt", on peräisin harhakäsityksestä, jonka mukaan genetiikka määrittelisi lapsen aggression laadun! Mutta minne häviävät valtakunnallinen lapsiuhritutkimus yli 90 % vanhempiensa "ei tarkoituksellisesti" henkisesti ja ruumiillisesti pahoinpitelemää lasta? Vai eikö vanhempien harjoittamalla väkivallalla olekaan mitään tekemistä lasten pahoinvoinnin kanssa? Muutenkin Helsingin Sanomien uutinen keskittyy aggressioiden seuraamiseen, ei aggressioiden syihin.

Helsingin Sanomissa haastateltu varhaiskasvatuksen tutkija Nina Sajaniemi Helsingin yliopistosta korostaa, että kaikki lapset ovat aggressiivisia välillä. Se kuuluu normaaliin kehitykseen, eikä tarkoita, että lapsi olisi paha, ilkeä tai huonosti kasvatettu. Ongelmia alkaa syntyä, jos käytökseen ei puututa mitenkään. Jos aggressiivista käytöstä ei katkaista tarpeeksi ajoissa, se voi muuttua toimintamalliksi.

Tiesitkö, että jos väkivalta periytyy, niin se periytyy sosiaalisesti, ei juuri koskaan geneettisesti, vaikka aivan yleisesti toisin väitetään, Sosiaalinen perimä tarkoittaa sitä, että lapsi perii kotoaan vanhempiensa käyttäytymismallit, muun muassa lasten henkisen ja ruumiillisen pahoinpitelyn sekä kaksinais-moraalin ja kasvattaa itse myöhemmin omat lapsensa saman kaavan mukaan

Tiesitkö, että huutaminen vahingoittaa lapsen minäkuvaa, heikentää tämän itsetuntoa ja vahingoittaa lastasi lyömisen tavoin. Huutaminen pirstoo saa lapsen itsetuntoa ja saa tämän tuntemaan kyvyttömyyttä ja uskomaan, että hän on arvoton ja hyödytön

Tunneperäiset mielenhäiriöt aiheutuvat, jos yksilön varhaislapsuudesta on puuttunut fyysinen aistillinen nautinto, läheisyys, kosketus, leikki, hellyys ja rakastava huolenpito, jos lapseen istutetaan seksuaalinen häpeä ja alastomuuden pelko.

Tiesitkö, että viimeisimmän valtakunnallisen lapsiuhritutkimuksen mukaan peräti 42–64 % laskentavasta riippuen, eli jopa 570 000 (viisisataaseitsemänkymmentätuhatta) alle 14-vuotiasta lapsista on joutunut joko vanhempiensa pahoinpitelemäksi eli ruumiillisen väkivallan uhriksi (mm. töniminen, ravistelu, riepottelu, tukistaminen, läpsiminen, lyöminen, potkiminen, selkäsauna) tai isänsä ja/tai äitinsä henkisen väkivallan kohteeksi, haavoitettu psyykkisesti (mm. huutaminen, haukkuminen, rähjäminen, uhkailu, syytely, pelottelu, loukkaaminen, nimittely, nälvintä, kyykytys, kyttäys, kiroilu, kiristys, jäähytys, eristys, mykkäkoulu). Eikä tuon tutkimuksen mukaan huutaminen, kiristys tai lapsen eristäminen edes ole väkivaltaa.

Useimpien asiantuntijoiden mukaan mielenhäiriöt kuitenkin johtuvat muun nuassa. peniskateudesta, oidipaalisista rukkasista, äidinmurhakuvitelmista, sosiaalisesta mediasta, vastakaiun, kontrollin, resurssien ja/tai kouluterveydenhuollon puutteista, jopa äidin katseen vähäisyydestä, väkivaltavihteestä, videopeleistä, yhteiskunnan kovuudesta, koulumaailman vaativuudesta, sairaalahoidoista, nukutuksesta, leikkauksesta, välinpitämättömyydestä jopa selittämättömyydestä. Nämä kootut selitykset ovat seurauksia elämästä, ei syitä mielenhäiriöön. Tai sitten hoitavan psykiatrin, psykologin tai psykoanalyytikon tekosyitä heidän omien traumojensa peittämiseen, traumojen joita he eivät itse, kuten ei Freudkaan, uskalla kohdata.

Tästä kirjasesta löydät vastaukset vaikkapa siihen, kuinka pakolaisista läpimädät voi erottaa suhteellisen terveistä, miten parhaiten turvataan lapset ja naiset seksuaaliselta ahdistelulta, hyväksikäytöltä sekä millä keinoilla vanhempien harrastama lasten kurittaminen eli pahoinpitytely sekä koulukiusaaminen saadaan, jos ei nyt heti kokonaan loppumaan, niin ainakin vähenemään yhteiskunnassamme murto-osaan nykyisestä. Tai kuinka voidaan ehkäistä uusien hunaja-ansan uhrien tai pedofiilien kasvaminen yhteis-kuntaamme. Mutta luuletko, että se oikeasti ketään kiinnostaa

